

[www.vulkani.rs](http://www.vulkani.rs)  
[office@vulkani.rs](mailto:office@vulkani.rs)

Naziv originala:  
E. Lockhart  
WE WERE LIARS

Copyright 2014 by E. Lockhart  
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01682-6



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

E. Lokhart

# LAŽLJIVCI

Prevela Aleksandra Golubović



Beograd, 2016.



*Za Danijela*



*Ostrvo Bičvud*  
Masačusets, SAD

← *Luka Martinih vinograda*

Pristanište  
za osoblje

Kućica  
za čamce

Zgrada  
za osoblje

Ulaz za osoblje  
i hodnik

 *Staza oko ostrva*

 *Drvena staza*

*Klermont*  
Sinklerovi  
Tiper, Haris i psi  
Princ Filip i Fatima

*Vindemir*

**Istmanovi**

Peni, Kadens i psi Boš,  
Grendel i Popi

Atlantski okean



*Kaldlaun*

**Šefildovi**

Bes, Miren, Taft,  
Liberti i Boni

*Crvena kapija*

**Denisovi**

Kari, Džon,  
Vil, Ed i Gat

Porodično  
pristanište



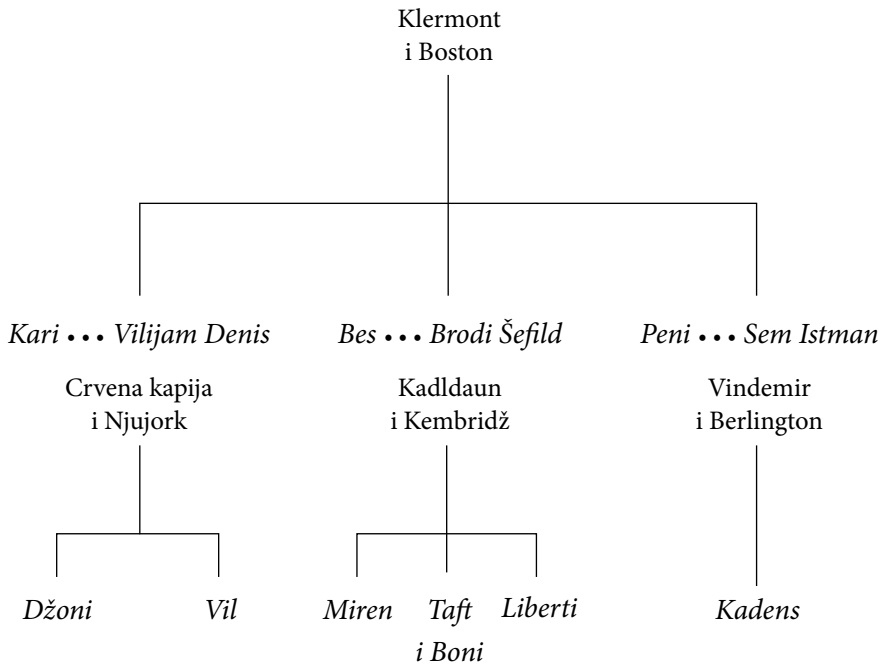




*Porodično stablo Sinklerovih*



*Haris Sinkler i Tiper Taft*





PRVI DEO

Dobrodošlica



# 1

DOBRO DOŠLI U divnu porodicu Sinkler.

Niko nije kriminalac.

Niko nije zavisnik.

Niko nije promašaj.

Sinklerovi su sportski građeni, visoki i zgodni. Mi smo stare dobrostojeće demokrate. Naši osmesi su široki, naše brade kockaste, a naši teniski servisi agresivni.

Nije važno što razvodi kidaju naše srčane mišiće toliko da više ne mogu da kucaju bez velikog napora. Nije važno što novac iz našeg porodičnog fonda nestaje niti što računi naših kreditnih kartica ostaju neplaćeni na kuhinjskom stolu. Nije važno što je na noćnom stočiću hrpa bočica raznovrsnih pilula.

Nije važno što je jedno od nas očajnički, sasvim očajnički zaljubljeno.

Toliko

zaljubljeno

da podjednako očajničke mere moraju biti preduzete.

Mi smo Sinklerovi.

Niko ne kuka.

Niko ne greši.

Živimo, makar leti, na privatnom ostrvu nedaleko od masačusetske obale.

Možda je to sve što treba da znate.

## 2

MOJE PUNO IME je Kadens Sinkler Istman.

Živim u Berlingtonu u Vermontu, sa mamicom i tri psa.

Imam skoro osamnaest godina.

Vlasnica sam obilato korišćene članske karte za biblioteku i ničega naročitog osim nje, mada je tačno da živim u velepnoj kući punoj skupocenih ali beskorisnih predmeta.

Nekada sam bila plavuša, ali sada mi je kosa crna.

Nekada sam bila jaka, ali sada sam slaba.

Nekada sam bila lepa, ali sada izgledam bolešljivo.

Tačno je da trpim bolne migrene od nesreće.

Tačno je da ne trpim budale.

Dopada mi se poigravanje sa značenjem. Shvatate? *Trpeti* migrene. *Ne trpeti* budale. Ta reč ima gotovo istovetno značenje kao u prethodnoj rečenici, ali ipak ne sasvim identično.

Trpeti.

Mogli biste reći da to znači *podnositi*, ali to nije sasvim tačno.

MOJA PRIČA POČINJE pre nesreće. Na leto kada sam imala petnaest godina, moj otac je u junu pobjegao s nekom ženom koju je voleo više nego nas.

Tata je bio umereno uspešan profesor vojne istorije. U to vreme sam ga obožavala. Nosio je sakoe od tvida. Bio je koščat. Pio je čaj s mlekom. Voleo je društvene igre i puštao me da pobeđujem, voleo je čamce i naučio me da upravljam kajakom, voleo je bicikle, knjige i muzeje umetnosti.

Nikada nije naročito voleo pse, a to što je dopuštao našim zlatnim retriverima da spavaju na sofa i što ih je šetao po pet kilometara svakog jutra, bio je pokazatelj njegove velike ljubavi prema mojoj majci. Nikada nije voleo ni moje baku i deku, a to što je provodio svako leto u kući Vindemir na ostrvu Bičvud, pišući članke o davno vojevanim ratovima i nameštajući osmeh za rođake za svakim obrokom, bio je pokazatelj koliko je voleo i mene i mamicu.

Tog juna, mog petnaestog leta, tata je objavio da odlazi i otputovao dva dana kasnije. Rekao je mojoj majci da on nije Sinkler i da više ne može da pokušava da to postane. Nije umeo da se smeši, ni da laže, nije umeo da bude deo prelepe porodice koja je živela u prelepim kućama.

Nije umeo. Nije umeo. Nije želeo.

Već je bio unajmio kombije za selidbu. Iznajmio je i kuću. Otac je spakovao i poslednji kofer na zadnje sedište mercedesa (mamici je ostavljao samo sab) i pokrenuo motor.

Potom je izvadio pištolj i pucao mi pravo u grudi. Stajala sam na travnjaku – a onda sam pala. Rupa od metka se proširila i srce mi se otkotrljalo iz grudnog koša i palo u busen cveća. Krv je ritmično tekla iz moje otvorene rane,

zatim iz očiju,

ušiju,

usta.

Imala je ukus soli i neuspeha. Jarkocrvena sramota, proistekla iz saznanja da sam nevoljena, natopila je travu ispred naše kuće, cigle

na prilazu, stepenice do verande. Srce mi se batrgalo među božurima poput pastrmke.

Mamica se breknula. Rekla mi je da se priberem.

Hajde, budi normalna, rekla je. Smesta, rekla je.

Zato što jesi. Zato što možeš da budeš.

Nemoj praviti scenu, rekla mi je. Diši i uspravi se.

Učinila sam kako je tražila.

Ona je bila sve što mi je preostalo na svetu.

Mamica i ja smo isturile kockaste brade dok se tata udaljavao nizbrdo. Onda smo ušle u kuću i uništile sve poklone koje nam je ikada darovao: nakit, odeću, knjige, sve. Narednih dana otarasile smo se i kauča i fotelja koje su moji roditelji kupili zajedno. Bacile smo porcelansko posuđe s venčanja, srebrninu, fotografije.

Kupile smo nov nameštaj. Unajmile smo dekoratera. Poručile smo Tifanijev escajg. Provele smo dan obilazeći galerije i kupujući slike da prekrijemo praznine naših zidova.

Zatražile smo od dekinih advokata da obezbede mamacinu imovinu.

Zatim smo se spakovale i otišle na ostrvo Bičvud.

### 3

PENI, KARI | Bes su kćerke Tiper i Harisa Sinklera. Haris je novac nasledio kada je napunio dvadeset jednu godinu, pošto je završio Harvard, a umnožio je bogatstvo baveći se poslom koji nikada nisam uspela da razumem. Nasledio je kuće i imanja. Donosio je inteligentne odluke na berzi. Oženio je Tiper i držao je u kuhinji i



bašti. Ukrašavao ju je biserima i pokazivao je na jahtama. Izgledalo je da i ona uživa u tome. Dekin jedini neuspeh bio je taj što nikada nije imao sina, ali nije važno. Kćerke Sinklerovih bile su pocrnele i blagoslovene. Visoke, vesele i bogate, te devojke bile su nalik princezama iz bajke. Bile su poznate širom Bostona, Harvard Jarđa i Martinih vinograda po kardiganima od kašmira i raskošnim zabavama. Bile su stvorene da se o njima pričaju legende. Stvorene za prinčeve i škole u Ajvi ligi, za statue od slonovače i veličanstvene kuće.

Deka i Tiper voleli su devojke, pa samim tim nisu mogli da oda-beru koju su voleli najviše. Prvo Kari, pa Peni, zatim Bes, a onda ponovo Kari. Usledila su grandiozna venčanja s lososom i harfama, potom unuci svetloplave kose i smešni psi zlatne dlake. U to vreme Tiper i Haris nisu mogli biti ponosniji na svoje lepe američke devojke.

Izgradili su tri nove kuće na svom stenovitom ostrvu i nadenuili im imena: Vindemir za Peni, Crvena kapija za Kari i Kadldaun za Bes.

Ja sam najstarije unuče Sinklerovih. Naslednica ostrva, bogatstva i očekivanja.

Odnosno, verovatno je tako.

## 4

JA, DŽONI, MIREN i Gat. Gat, Miren, Džoni i ja.

Porodica nas četvoro zove lažljivcima, a verovatno smo i zaslužili tu titulu. Svi smo skoro istih godina i svi smo rođeni na jesen. Pravili smo probleme većinu vremena koje smo proveli na ostrvu.

Gat je počeo da dolazi na Bičvud kada smo imali osam godina. Osmo leto – tako smo ga zvali. Pre toga Miren, Džoni i ja nismo bili lažljivci. Bili smo obični rođaci, a Džoni je bio davež jer nije voleo da se igra s devojčicama.

Džoni je buka, trud i ruganje. U to vreme je imao običaj da obesi naše barbike ili puca u nas lego pištoljima.

Miren je šećer, radoznalost i kiša. Tada bi provodila duga popodneva s Taftom i bliznakinjama, praćakajući se na prostranoj plaži, dok sam ja crtala i čitala u visećoj mreži za ležanje na verandi kuće Klermont.

Onda je Gat počeo da provodi leta s nama.

Muž je tetku Kari napustio dok je bila trudna s Džonijevim bratom Vilom. Ne znam šta se dogodilo. Porodica o tome nikada ne govori. Kada je osmo leto došlo, Vil je bio beba, a Kari se već spanđala s Edom.

Taj Ed je bio trgovac umetninama i obožavao je decu. To je bilo sve što smo o njemu čuli kada je Kari objavila da ga dovodi na Bičvud s Džonijem i bebom.

Tog leta su oni stigli poslednji i većina nas se okupila na pristaništu da ih dočeka. Deko me je podigao kako bih mogla da mašem Džoniju, koji je nosio narandžasti prsluk za spasavanje i drao se presamićen preko pramca.

Baka Tiper je stajala pored nas. Za trenutak je odvratila pogled od broda, zavukla ruku u džep i izvadila belu bombonu od mente. Otpakovala ju je i stavila mi je u usta.

Kada je ponovo pogledala ka brodu, bakin izraz lica se promenio. Zaškiljila sam ne bih li i ja videla šta je ugledala. Kari se iskrcala, držeći Vila na kuku. Na sebi je imao žuti prsluk za spasavanje za bebe, i sve što se od njega naziralo bila je loptica beloplave kose. Bio je dočekan radosnim usklikima. Taj prsluk, koji smo svi nosili

kao bebe. Kosa. Kako je divno bilo to što je ovaj mali dečak, kog još nismo poznavali, tako očigledno bio Sinkler.

Džoni je skočio s broda i bacio svoj prsluk na zemlju. Prvo je pritrčao do Miren i šutnuo je. Zatim je šutnuo i mene. Šutnuo je i blizakinje. Došetao je do bake i deke i ispravio se. „Dobro je videti vas, bako i deko. Radujem se veselom letu.“

Tiper ga je zagrlila. „Majka ti je rekla da to kažeš, zar ne?“

„Da“, reče Džoni. „Treba da kažem i: milo mi je što vas ponovo vidim.“

„Svaka čast.“

„Mogu li sad da idem?“

Tiper ga je poljubila u pegavi obraz. „Samo napred.“

Ed je pošao za Džonijem nakon što je zastao da pomogne osoblju da istovare prtljag s broda. Bio je visok i vitak. Koža mu je bila vrlo tamna: indijsko nasleđe, kako smo kasnije saznali. Nosio je naočare crnih okvira i bio je odeven u kicošku gradsku odeću – laneno odelo i majica na pruge. Pantalone su mu bile izgužvane od puta.

Deka me je spustio.

Usne bake Tiper izvile su se u pravu liniju. Zatim je otkrila sve zube i zakoračila unapred.

„Vi mora da ste Ed. Kakvo prijatno iznenađenje.“

Rukovao se sa njom. „Zar vam Kari nije rekla da dolazimo zajedno?“

„Naravno da jeste.“

Ed se osvrnuo, prelazeći pogledom preko naše bele, tako bele porodice. Okrenuo se ka Kari. „Gde je Gat?“

Dozivali su ga i on se promolio iz unutrašnjosti broda, skidajući prsluk za spasavanje, pogleda spuštenog dok je otpetljavao kopče.

„Majko, tata“, reče Kari, „poveli smo Edovog nećaka da se igra sa Džonijem. Ovo je Gat Patil.“

Deka posegnu i pomilova Gata po glavi. „Zdravo, mladiću.“

„Zdravo.“

„Otac mu je preminuo ove godine“, objasni Kari. „On i Džoni su najbolji prijatelji. Edovoj sestri mnogo znači da ga preuzmemo na nekoliko nedelja. Gate? Ješćeš napolju i plivaćeš, baš kao što smo se dogovorili. U redu?“

Ali Gat nije odgovorio. Gledao je u mene.

Nos mu je bio dramatičan, usne slatke. Koža tamnobraon, kosa crna i talasasta. Telo puno energije. Gat je izgledao napeto. Kao da je nešto tražio. Bio je duboka misao i entuzijizam. Ambicija i jaka kafa. Mogla sam ga večno posmatrati.

Pogledi su nam se sreli.

Okrenula sam se i pobegla.

Gat me je pratio. Čula sam odjeke njegovih koraka iza sebe, na drvenim stazama koje su se pružale po čitavom ostrvu.

Nastavila sam da bežim. On je nastavio da me prati.

Džoni je jurio Gata. A Miren je jurila Džonija.

Odrasli su ostali na pristaništu i razgovarali, učtivo kružeći oko Eda, tepajući bebi Vilu. Mališani su radili šta god da mališani rade.

Nas četvoro zaustavilo se na majušnoj plaži pored kuće Kadl-daun. Bilo je to neveliko parče peska s obe strane okruženo visokim stenama. Tada je niko nije naročito koristio. Na velikoj plaži je pesak bio mekši i bilo je manje morske trave.

Miren je skinula cipele, a mi ostali smo učinili to isto. Bacali smo kamenčice u vodu. Jednostavno smo postojali.

Ispisala sam naša imena u pesku.

Kadens, Miren, Džoni i Gat.

Gat, Džoni, Miren i Kadens.

Bio je to naš početak.

\* \* \*